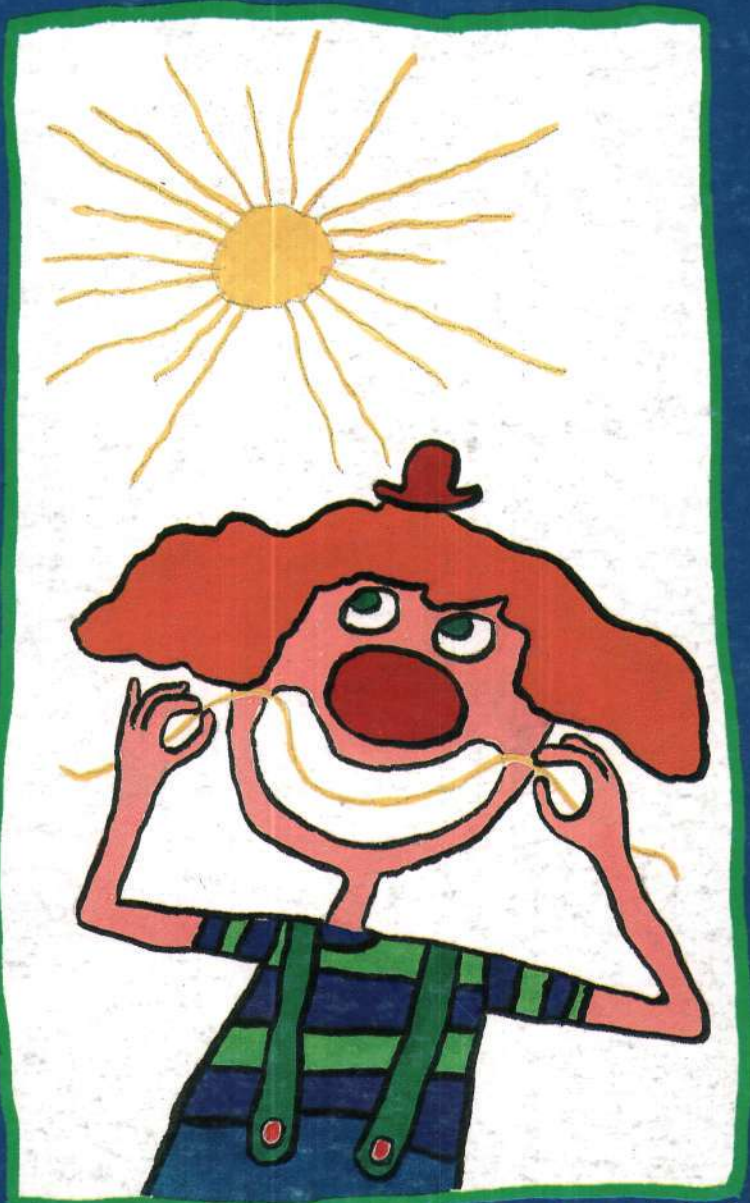

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 49
Kasım 1995

Ü M İ T Ö Ğ M E L ' 9 5

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 49

Kasım 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Ayda bir çıkar.

Fiyatı :80.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 900.000TL

Taahhütlü: 1.140.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM80

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

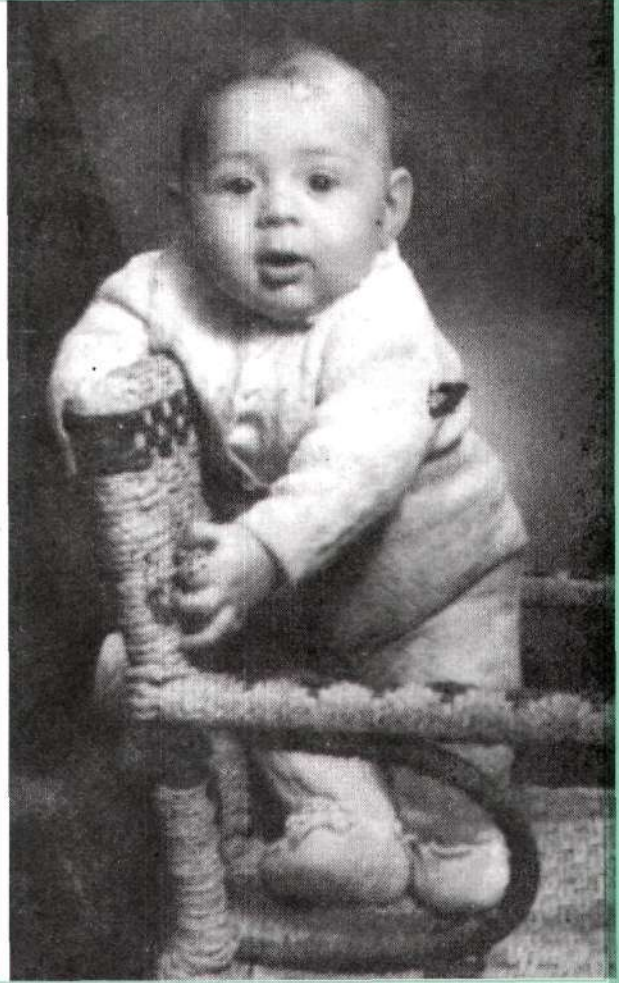
Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Ümit Ögmel

MERHABA!

Biliyorsunuz orta sayfalarımızda yer alan **Fındıkfaresi** bölümümüzde abonelerimizin öykü ve şiirlerini yayımlıyoruz. Eğer abonelerimiz yazdıklarını gönderirken bir de fotoğraflarını yollarlarsa, yazılarının yanına fotoğraflarını da koyuyoruz. Demek ki, yazılarınızın fotoğraflı çıkmasını istiyorsanız, mutlaka fotoğraf göndermelisiniz. Daha önceden göndermişseniz, o zaman yeniden göndermenize gerek yok. Ama aradan çok zaman geçmişse yeni bir fotoğrafınız bize ulaşmalı, çünkü büyüyörsünüz ve bir süre sonra kendinizi kendiniz bile tanıyamayabilirsiniz. Örneğin ben yazılarımın yanına şöyle yandaki gibi bir "gençlik" fotoğrafımı koysam beni tanırmıydınız? O halde yazılarınızla birlikte "taze" fotoğrafınızı göndermeyi unutmayın...

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Kızgınlığın Resmi	Özlem Mumcuoğlu 3
Yabandomuzu ile Bukalemun	Gülçin Alpöge 4
İki Kurbağa	8
Altın Top	Nehir Tınaz 9
Fındıkfaresi	15
Ayı	James Oliver Curwood 19
Su Böcekleri	Emine Saral Yakuboğlu 25
Bir Varmış Bir Yokmuş, Aladağlar Varmış	Aslı Niyazioğlu 27
Halil'in Yeni Ayakkabıları	Turan Akingüç İnceer 30
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan 32

Kızgınlığın Resmi

Kızgınlığın *resmini* çizebilir misiniz?

Belki bir kaş, çatık,
Belki bir yüz, somurtuk,
Belki *de bir parmak*

Der gibi:

"Yeter artık!"

Bir Köpek

Kediye tetik

Kedinin tüyleri dimdik

Bir *çiçek*

Boynu bükük

Böcekler yemiş, delik deşik

Farenin derdi

Başını sokacak bir delik

Yok mu bu resimde

Ona bir evcik?

Yaşlı bir ağaç, üstü dolu erik

Bir karga, tepesinde

Gagalıyor erikleri didik didik

Bense kızgınlım.ressama

Beni çizmemiş bile

Küçücük bir karecik...

Özlem Mumcuoğlu

Bir Madagaskar Masalı

Madagaskar, Hint Okyanusu'nda, Afrika kıtasının doğusunda çok büyük bir ada. Dünyada üçüncü geliyor büyüklükte. Afrika'ya yakın, ama Afrika ülkelerine hiç benzemiyor. Bitkileri, hayvanları çok değişik. İnsanlarının yaşayışı da çok değişik.

Madagaskar adası, neredeyse baştan başa ormanlarla kaplı. Volkanik dağlar da var, ama genel görünüm yeşil. Tütün, pirinç, kakao, şekerkamışı gibi çeşitli bitkiler yetişiyor. Öte yandan yumurtasının tanesi 8 litre gelen kocaman kuşlar var bu ülkede. Tam bir masal ülkesi!

Madagaskarlılar çok eski zamanlarda Endonezya, Arabistan, Hindistan ve Afrika gibi yörelerden gelen insanların adaya yerleşip, kaynaşmasından oluşmuş bir halk. Bu yüzden müzikleri, hikayeleri, dansları çok çeşitli.

İşte size bu ülkede yaşayan değişik bir hayvanın, bukalemunun masalı. Biliyorsunuz, bukalemunun özelliği bulunduğu yerin rengini alabilmesidir. Yani yeşil otlar arasında onu görmek çok zor!

Resimler: Şekip Davaz

Yabandomuzu ile Bukalemun

Anlatan: Gülçin Alpöge

Zaman zaman içinde, evvel
zaman içinde bir yabandomuzu

varmış. Acıkınca ormana
avlanmaya gidermiş. Bir gün bir

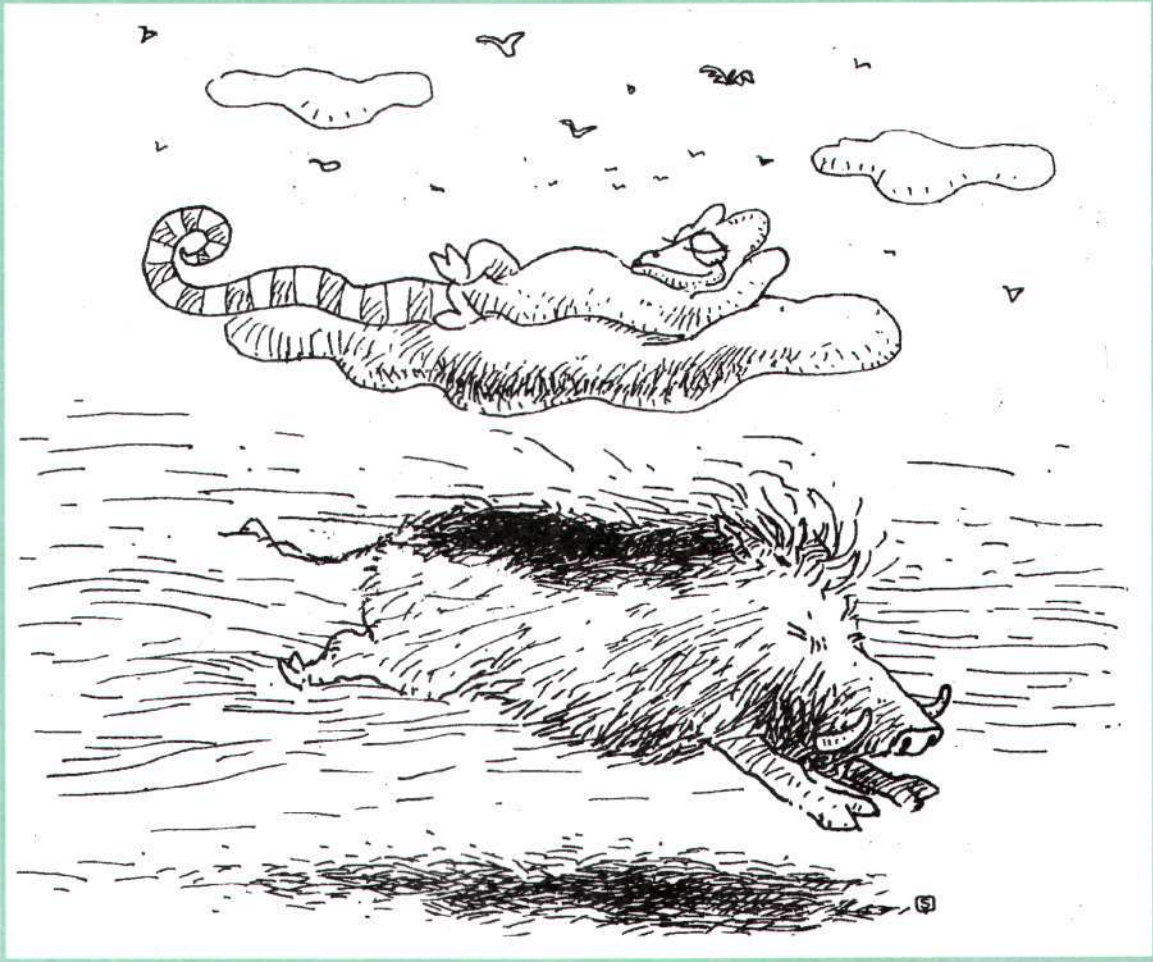
ağacın dibinde bir bukalemun görmüş. "Ne o halin?" diye sormuş. "Yorgun argın bir halin var. Sürüne sürüne yürüyorsun."

"Hiç gücüne güvenme domuz kardeş, ne zaman istersen seninle yarışmaya hazırım."

Bukalemunun cevabına çok kızmış yabandomuzu. "Hadi ordan sen de!" demiş. "Çok ye, az konuş. Kendine güveniyorsan, gel benimle yarış."

Bukalemun hiç tasalanmamış. "Tamam, hemen yarışalım," demiş. "Bak karşıdaki tepeyi görüyor musun? Hedefimiz orası olsun. Kim tepeye önce varırsa o kazansın."

Yabandomuzu, "Tamam başlıyoruz!" demiş ve hemen koşmaya başlamış. Bizim akıllı bukalemun da domuzun kuyruğuna yapışmış. Bukalemun öyle bir hayvan ki nerede durursa

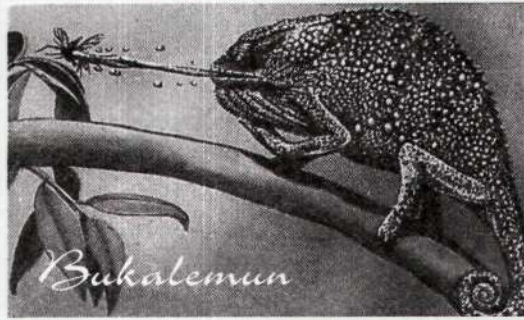
oranın rengini alır. Otların üstünde yeşilini ottan ayıramazsınız. Toprakta toprak rengi olur. Onun için de onu görmek zordur. Kuyruğunu tutunca bile yabandomuzu fark etmemiş onu. Domuz çabuk koşmuş, çok yorulmuş ama tepeye varmış. Varınca da, "Bukalemun! Neredesin bakalım?" demiş. Bukalemun da kuyruğundan atlayıp, "İşte burdayım!" demiş.

"Vay, umduğumdan hızlı gidiyormuşsun. Ama ben kolay pes etmem. Bir daha deneyelim. Şu ilerdeki çalılığa kadar yarışalım."

Böyle deyip var hızıyla koşmaya başlamış yabandomuzu. Bukalemunu iyice geride bırakmayı tasarlıyormuş ki, yarışı adıyla sanıyla kazansın. Bukalemun tekrar kuyruk numarasını kullanmış. Yabandomuzunun kuyruğuna yapışmış. Yabandomuzu ne kadar hızlı koşarsa koşsun bukalemunu da birlikte taşıyormuş. Böylece hoplayarak, sekerek, kuşları bile geçerek, yıldırım gibi koşup çabucak çalılığa varmışlar. Kurnaz bukalemun tam çalılığa gelince yabandomuzunun kuyruğunu

bırakıp kendini domuzun önüne atmış. Yabandomuzu gülerek, "Şimdi neredesin? Nerede kaldın?" diyecekmiş ki bukalemunu önünde görmüş. Yabandomuzu çok şaşmış. Biraz da alay ettiği için utanmış. Sonra, bukalemunun yarışı kendi önünde bitirdiğini kabul etmek zorunda kalmış. Ama onu kutlayamamış, çünkü bukalemunu bir daha görememiş!

(Gülçin Alpöge'nin Masallarla Dünya Gezisi adlı kitabından alınmıştır.)

Bukalemun en çok renk değiştirme özelliğiyle tanınan bir sürüngendir. Ürktüğünde ya da hava sıcaklığı değiştiğinde derisi hemen bambaşka bir renge bürünür. Patlak gözleri aynı anda iki ayrı yöne bakabilir. Çoğu ağaçlarda ve çalılar arasında yaşar. Kuyruk ve ayakları dallara sıkıca tutunmalarını sağlar. Uzun ve yapışkan dilleriyle avladıkları böcekleri yerler. 90 türü vardır. En irileri 60 santimetredir, ama genellikle beş santimetre uzunluğundadır. Çoğu Afrika'da ve Madagaskar adasında yaşar. Ülkemizde yaşayan bir türü vardır.

İki Kurbağa

Bütün bir yaz boyunca hiç yağmur yağmamıştı. Irmaklar ve göller kurumuştu. Su aramakta olan iki kurbağa sonunda derin bir kuyunun başına geldiler. Acaba kuyuya atlasak mı, yoksa atlamasak mı diye fikir yürütmeye başladılar.

Biri:

"Bence..." diye vırakladı, "Su harika görünüyor. Atlayabiliriz. Yalnızca ikimize ait bol su, düşünsene bir..."

İkincisi başını salladı ve kuyudan uzaklaştı.

"Söylediğin doğru olabilir," dedi, "ama ya bu kuyu da kuruyuverirse? O zaman kuyudan bile çıkmayı başaramayız."

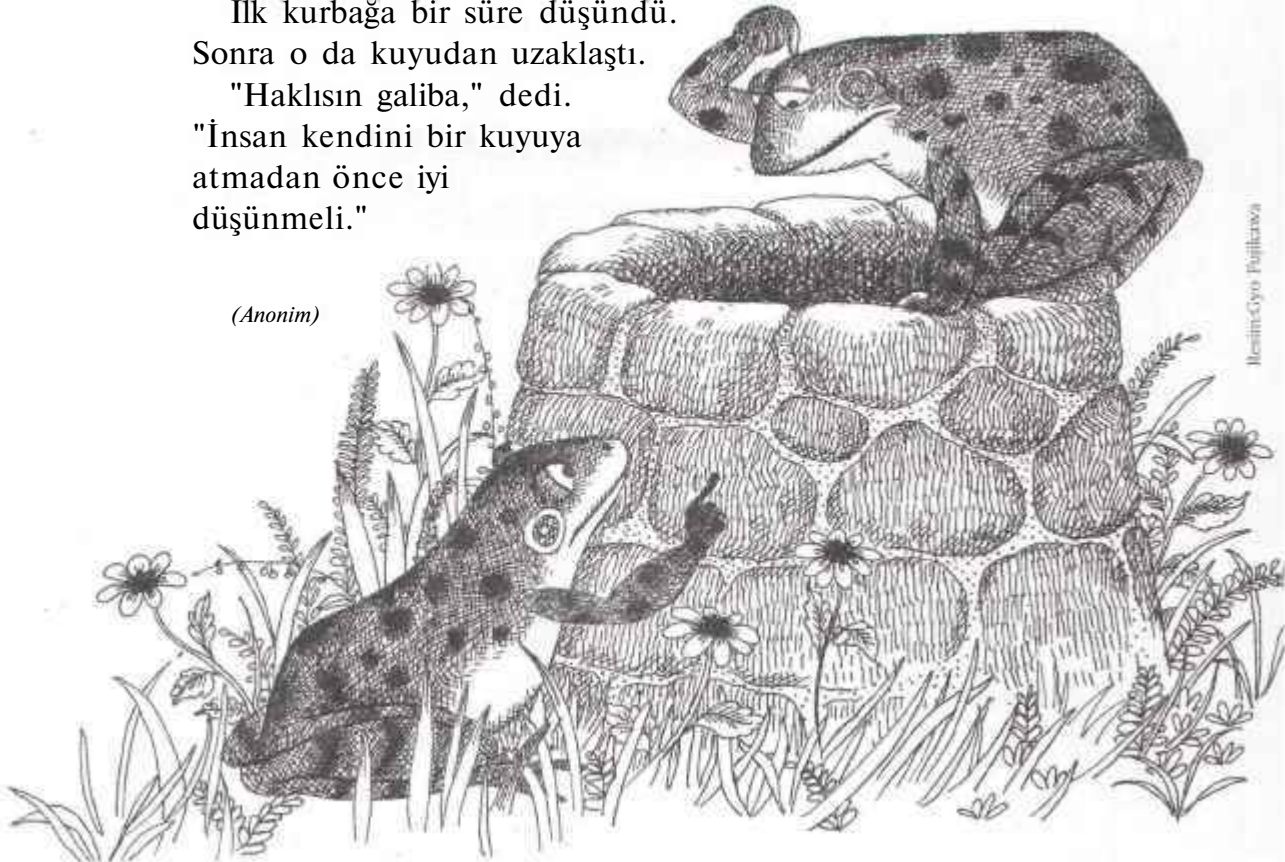
İlk kurbağa bir süre düşündü.

Sonra o da kuyudan uzaklaştı.

"Haklısın galiba," dedi.

"İnsan kendini bir kuyuya atmadan önce iyi düşünmeli."

(Anonim)

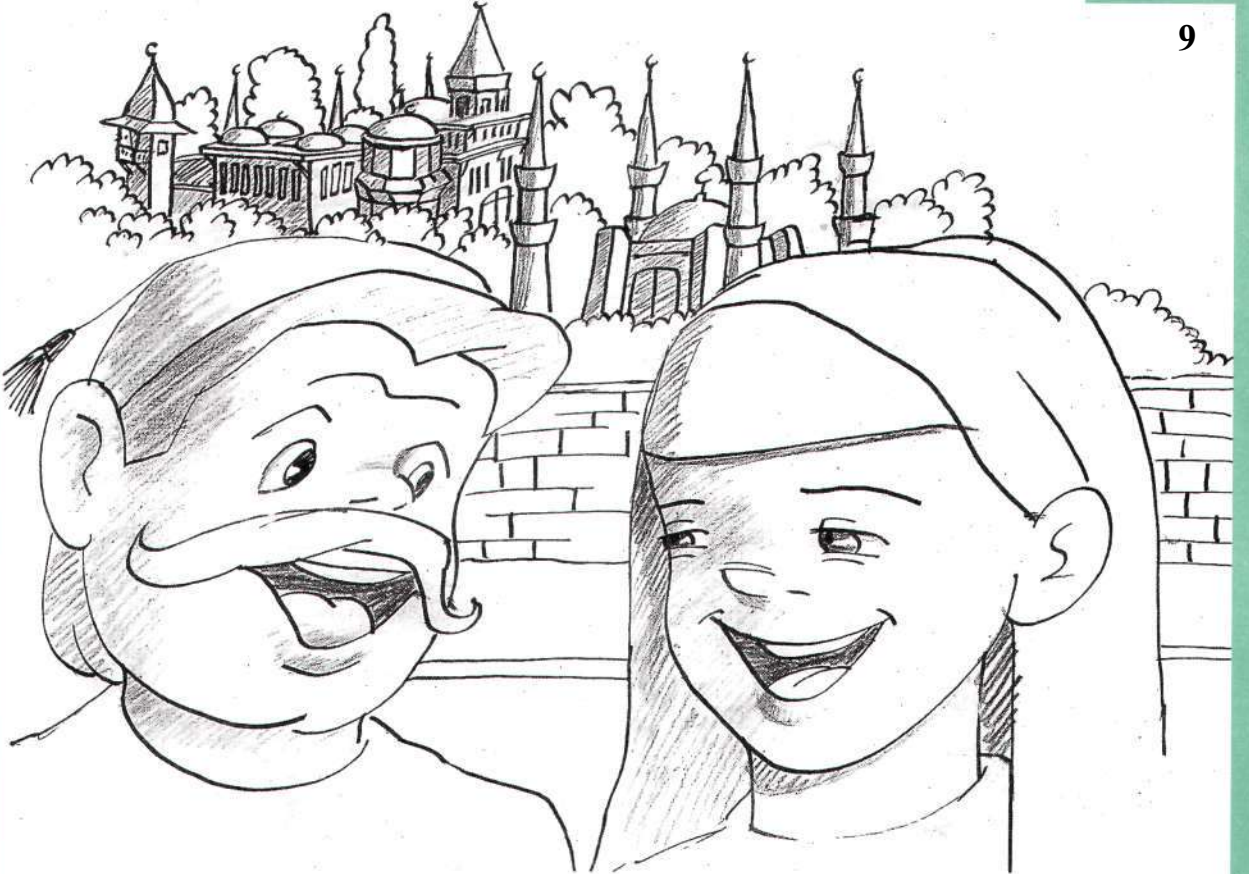
Nehir Tınaz'dan bir manzum öykü

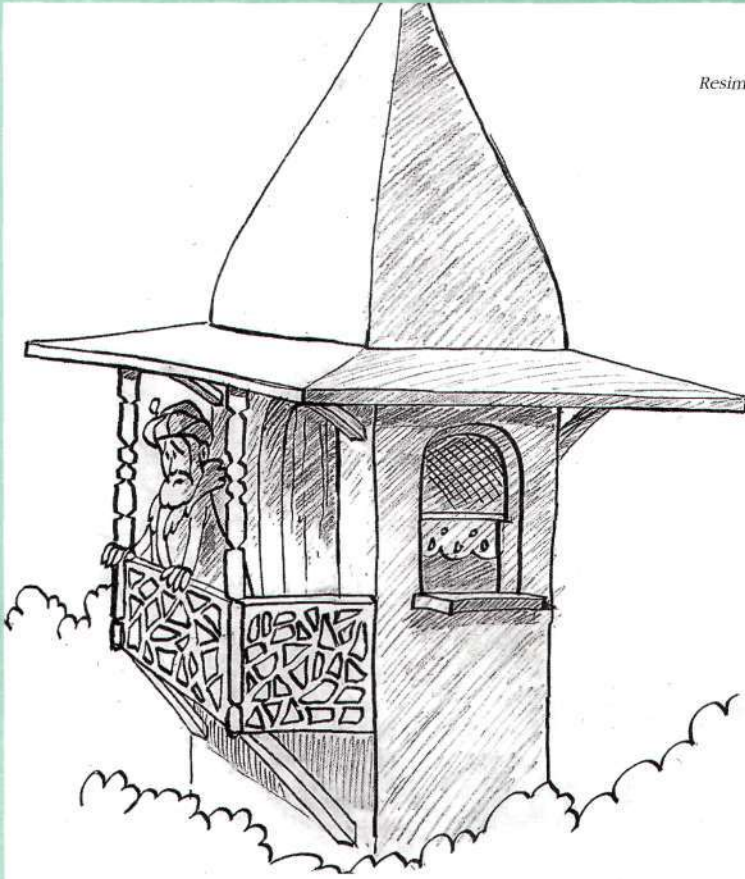
ALTIN TOP

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Kafdağının ardında, büyük, zengin bir ülke.

İnsanları çalışkan, toprakları verimli.
Yalnız padişah dertli. Hem çok garipmiş derdi;

Akşamları içine bir hüznün çöküyormuş:
Ne neşeyle gülüyor, ne de konuşuyormuş.

Bir gün, sıkıntı ile bakarken balkonundan,
Küçücük bir ev görmüş. Çatlamış merakından;

Bu minik kulübeden neşe fişkırıyormuş
Kahkahalar kapıdan, camlardan taşıyormuş.

"Nasıl olur bu?" demiş. "Benden daha mutlular?"
"Ne taçları, tahtları, ne de sarayları var?"

"Tez getirin yanıma, bunlar neyin nesiymiş!"
Gele gele önüne fakir bir hamal gelmiş.

"Nasıl böyle mutlusun. Anlat gitmesin başın!"
"Neden olmayayım ki, hem işim var, hem aşım."

Padişah anlamamış aş - iş meselesini
Bir sınamak istemiş hamalın dediğini.

"Madem ki işi onu benden mutlu ediyor,
Bu geceden tezi yok işi elden gidiyor."

Gümbür gümbür seslenmiş tellallar dört bir yana
Hamallık yasaklanmış duyana, duymayana.

Padişah kıskançlıktan sanki çıldıracakmış.
Kahkahalar her gece eksilmemiş de artmış.

Diyormuş ki genç hamal: "Nedendir anlamadım,
Hamallık yasaklanmış, ben de balık avladım.

"Ağır yük taşımaktan bence bu iş çok iyi.
Bir sepet balık tuttum, sattım iricesini.

"Zenginler bir balığa bir altın veriyor.
Galiba daha mutlu günler bizi bekliyor."

Padişahın adamı kapıyı dinliyormuş,
Bu sözleri duyunca hemen saraya koşmuş.

Anlatmış duyduğunu. Padişah öfkelenmiş.
"Balıkçılık da yasak! Duyurun hemen!" demiş.

Bir zaman böyle geçmiş ama değişen şey yok.
Yoksul adam çok mutlu, padişahta umut yok.

Padişah isyan etmiş, "Tutup getirin şunu!"
"Kendisi anlatmalı oynadığı oyunu."

Bir sabah zavallıyı tutmuşlar getirmişler.
"Hadi anlat bakalım, nasıl geçiyor günler?"

Yoksul adam, durumu pek iyi anlamamış.
Bir günlük yaşamını padişaha anlatmış:

"Sabah erken kalkarım, hiç durmaz çalışırım.
Bilirim beni bekler evde özlemle karım.

"Bir de altın topum var, atar tutarım onu
Böylece mutlu yaşar, kaybetmem umudumu."

"Tamam," demiş padişah, gidince yoksul adam,
"Buldum neyiz eksik, karımla benim ondan.

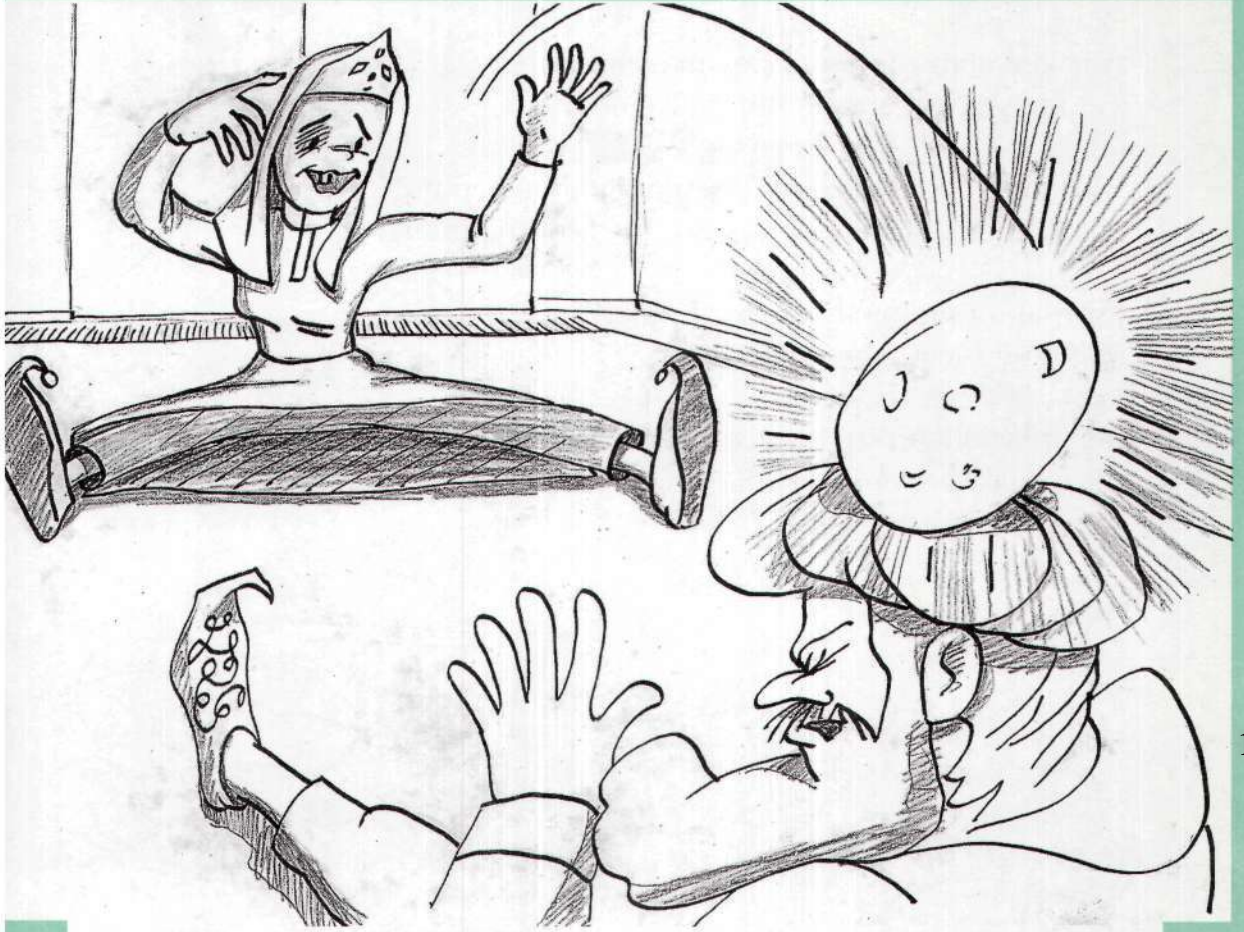
"Hemen bana kocaman altın bir top yaptırın."
Üstünü inci, elmas, yakutlarla kaplatın!"

Altın top hazırlanmış, kalmadan iki güne.
Kraliçeye demiş, "Geç karşıki köşeye!

"Ben atınca bu topu, sen hemen tutacaksın,
Sonra gene kuvvetle bu yana atacaksın."

Fırlatmış kuvvetlice karısından tarafa,
Ama kraliede ne kol kalmış, ne kafa.

Karısı attığında padişah yaralanmış.
İki akıllı birden kan revan içinde kalmış.

Kıt akıllı padişah öfkesinden delirmiş
Derken ikisi birden düşüp yere serilmiş.

"Benimle alay etti, o hamalı getirin!
Hak etti bu cezayı derhal başını kesin!"

Yaka paça getirip önüne çöktürmüşler.
Hamal şaşkın bakınmış, demiş, "Hayırlı günler."

"Ne hayırı budala, hemen asılacaksın.
"Son arzun neyse söyle, cezanı bulacaksın!"

"Bir kez altın topumu öpeyim asılmadan."
Ve almış çocuğunu eşinin kucğından.

"Bu mu?" demiş padişah, "Senin altından topun."
"Evet," demiş genç adam, "İşte bu varım yoğum."

"Size akıl öğretmek bizlere düşmez ama,
Mutluluğı içinde ve ailende ara.

"Sevip seviliyorsan, bu yeter artar bile
Bir tabak aşın varsa yanına sevgi ekle."

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

15

10 Kasım

Bayrağı yarıya indirmişler
Herkes suskun
Atam ölmüş o gün

Rüzgar eser hızlı hızlı
Söğütler eğmiş boynunu
Zeytin dalları sağa sola sallanır
Yasını gidermek için.

Atam ölmüş o gün
Yasımız geçmez
Atatürk kalbimizde yaşadıkça
Ateşimiz bitmez.

Yiğitcan Aksarı

Kooperatifler İlkokulu

5/C 858

Batıkent

ANKARA

Atatürk, ah Atatürk

Ah Atatürk

Gidiyordu güneş Ankara'dan
Gidiyordu güneş İzmir'den
Gidiyordu güneş Kocatepe'den
Bir büyük deha insanlığın elinden

Son 300 gününde belliydi
Gitti gidecekti
Ama o inançlıydı
Her zamanki gibi

Onu, kırmızı karınca masalı ile oynatanları
Yıktı yıkacaktı ki
Ne yazık ki
Kismet olmadı

Mehmet Kırıl
Özel İstanbul İlkokulu

O BENİM BEN

Kalbinizden akan bir suyum ben,
Bir güvercinim,
Bir damla suyum ben
Kanınıza giden bir şefkatim ben
En yüksek dağın tepesinde bir taşım,
Yerlerde olan bir toprağım ben
Yıllardır söylüyorum
O benim ben.

Çiğdem
Çetiner

5-C

Marmara Koleji
İlkokul Bölümü

ANNECİĞİM

Anneciğim, sen beni
Dokuz ay karnında taşıdın.
Bu yaşa kadar sen yedirdin,
Sen içirdin
CANIM ANNECİĞİM

Seni canım kadar çok
seviyorum anneciğim
Sen dünyadaki en güzel,
en iyi, en tatlı annesin
CANIM ANNECİĞİM.

Tuğçe Aydın

Ordu

17

TELEFONLAR

Telefonlar, telefonlar...

Delidir onlar!

Durmadan zırr, zırr... çalarlar.

900'lü numaralar aranır, telefonlar açılır. Örneğin bir
adam telefonu açar: "Alo orası 900 900 müdür?" dile
sorar. Ondan sonra korkusundan rengi solar. Telefonlar
yüzünden tımarhaneyi boyar.

Ah şu telefonlar ve 900'lü numaralar.

İnsanları deli eder, deli.

Yok olsa şu 900'lü numaralar, bir hayal gibi. Belki de çıkacak bu işin içinden
ancak münecim olan biri...

Rüya Salah, İstanbul

Sevgili Kırmızıfare dergisi, Merhaba!
Ben Bursa'nın İnegöl ilçesine bağlı
Sultaniye köyünden yazıyorum. İsmim
Selim Turan. Kırmızıfare'yle Çocuk Saati
sayesinde tanıştım. Biz halamın kızı Hatice
ile birlikte Çocuk Saati'ne mektup
göndermiştik. Hatice'nin mektubuna benim
bir şiirimi eklemiştik. Bu şiirim radyoda
okundu ve sonra köyümüze 8 adet
Kırmızıfare dergisi geldi. Biz dergilerin
önce nereden geldiğini bilemedik.
Sonradan öğrendik. Çocuk saatinden
hediye olarak gelmiş. Tabii postacı sonra
iki adet daha getirdi. Sanırım bir adet
daha gelecek. Radyoda Kırmızıfare'ye bir
yıllığına Fatih Erdoğan'ın bizi yani
Hatice'yi abone yaptığını öğrendik. Sizin
derginizi çok sevdik. Ben şiir yazıyor bol
bol kitap okuyorum. Lütfen şiirlerimi
yayımlayın. Mektubum uzun oldu burada
kesiyorum. Sizlere yayın hayatınızda
başarılar. Kırmızıfare'yi nice yıllar dimdik
ayakta görmek istiyoruz. Hoşça kalın,
sevgi ve selamlar.

(Not:Eğer bana mektup gönderirseniz,
Hüseyin kızı Selim Turan yazın zarfın üzerine
çünkü köyümüzde iki tane Selime Turan var.)

KIRMIZIFARE

Dostlarımın arasına
Bir dost daha katıldı.
Çok ama çokook
Seviyorum ben onu

Masal şiir hikaye
Bilmeceyle dopdolu

Bazen güldüren
Daha çok düşündüren
Ama çok eğlendiren
Bu dostumun adını
Bilemediniz mi hala,
Canım KIRMIZIFARE!

EN İYİ DOSTUM

Benim en iyi dostum
Elbette kitaplarım
Masal şiir hikaye
Hepsini çok severim
Öykü roman ansiklopedi
Hepsi de çok değerli
Dergim türkçe sözlüğüm
Hepsi de benim dostum
Kitaplarım olmasaydı
Ben kimle dost olurudum.

Selime Turan

AYI

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

YENİ BİR KİN TANRISI

Bazı hallerde ölüm bir sarsıntıdır, fakat bir üzüntü değildir. Nanette Le Beau için de öyle oldu. Kocasının korkunç sonunu gözleriyle görmüştü. Duygulu ruhu ne ağlayabildi, ne de onun gene hayatta olmasını istedi. Yüce Tanrı'nın böyle bir

adama layık gördüğü adalet er ya da geç nihayet onu cezalandırmıştı. Ruhu ölen adamınkinden daha da aşağılık olan Durant bir dua bile etmedi. Kadına ne yapmak gerektiğini bile sormadı: Donmuş toprakta bir çukur kazdı, tamamen soğumamış olan cesedi gömdü. Nanette hiç

heyecanlanmadı. Kaba herif gitmişti, artık dönmek üzere gitmişti, bir daha kendisini dövmeyecekti. Çocuk için Tanrı'ya şükretti.

Miki kafesinde, zincirinin ucunda karnı üzerinde yatmıştı. Celladının boğazını parçaladığı o korkunç andan beri hemen hemen hiç kimildamamıştı. Durant'ın cesedinin kaldırılırken hiç hırlamamıştı bile.

Durant titreyerek, "Ah, şeytan!" diye mırıldandı.

Sonra gülmeye koyuldu. Bu aşâğılık, çirkin, kara sakalı içinde yarı boğulan bir gülmeydi.

20 Miki'nin damarlarından garip bir ürperti geçti.

Adam sırtını döndü ve kulübeye girdi.

Nanette onu karşılamak için kalktı. Ölüm solgunluğunu almış olan yüzünde iri kara gözleri parlıyordu.

"Bu köpeği tutmak istemezsiniz, dedi... Onu götüreceğim!" dedi adam.

Nanette hiç karşılık vermedi. Ona bakarken güçlükle soluk alır gibi görünüyordu. Adamdan açıklama bekler bir hal takınca Durant birdenbire düşüncesini

söyledi.

"Biliyorsunuz, Fort-Dieu'deki yeni yıl karnavalında onun köpeği ile benimki arasında büyük bir döğüş olacaktı -ağır ayaklarını döşeme üzerinde sürüyerek devam etti- işte bunun içindir ki, Jacques vahşi köpeği alıştırıyordu. Ben bu şeytan kurdun kafesinin parmaklıklarını parçalamasını görünce, bir tilkinin bir tavşanı öldürmesi gibi, benim köpeğimi öldüreceğini anladım. Biz bir pazarlık yaptık ve ben köpeği dışardaki iki mavi ve on kıvıl tilki postuna satın aldım.

Yalanının doğruya benzerliği ona cesaret ve cüret veriyordu.

Biraz başarılı bir tavrıla sonucu bildirdi:

"O halde köpek benimdir; onu postaya götüreceğim ve tüm Kuzey'in herhangi bir köpeği ya da kurdu ile döğüştüreceğim. Kürkleri getirmemi ister misiniz, bayan?"

Nanette:

"Köpek satılık değildir," dedi ve gözlerinin parlaklığı arttı. "O benimdir, yalnız benim ve bebeğin. Anlıyor musunuz, Henri Durant? O satılık değildir."

Durant mahçupça:

"Evet," diye kekeledi.

"Fort-Dieu postasına vardığınızda posta şefine Jacques'in öldüğünü ve nasıl öldüğünü anlatırsınız. Bebekle beni alması için buraya birini göndermesini söylersiniz. O zamana kadar burada kalacağız."

Durant kapıya doğru gerileyerek:

"Evet," dedi.

Onu hiç böyle görmemişti. Le Beau'nun ona nasıl küfür edebildiğini ve vurabildiğini kendi kendine soruyordu. Doğrusu kadından korkmuştu.

Kapıdan çıktı ve Miki'nin yattığı kafese gitti. Parmaklıklar arasından onunla yavaşça konuştu.

"Pekala, it!" dedi. "Seni satmayı reddediyor. Seni alıkoymayı istiyor, çünkü onun için doğuştun ve dostum Le Beau'yu öldürdün. O halde kendi usulümce sana sahip olmak zorunda kalacağım!"

Hafif kızağını ve iki köpeğini ormanın kıyısına bırakmış olduğu yere gitti ve ayın yükselmesini bekledi.

Miki bu sefer de kımıldamamıştı. Kulübenin penceresinde ışık göründü ve gözlerini kuvvetle oraya dikti, bu sırada boğazından

o hafif inleyiş yükseliyordu.

Artık onun için bu ışığın dışında dünya yoktu. Kadınla çocuk, kafasında taşımakta olduğu bütün öbür düşünceleri silmişti.

Nanette kulübesinde onu ve Durant'ı düşünmekteydi. Adamın sözleri kesin ve anlamlı bir şekilde zihninde dolaşıyordu: "Bu köpeği alıkoymayı istemezsiniz." Evet ormandaki bütün insanlar, hatta hikayeyi öğrendiği zaman posta şefi de böyle diyecekti. Bu köpeği tutmak istemezdi. Niçin? Onu koruduğu, Jacques Le Beau'yu, kocasını öldürdüğü için mi? Bu korkunç anda küçük Nanette'in öbür bebekten farklı olarak yaşayabilmesi, ağlayışlarla değil gülüşlerle büyüyebilmesi için Tanrı hayvanın zincirini çözdüğü için mi? Yüreği, Tanrı'nın isteğinin bu olduğu düşüncesi ile alevlendi. Başkaları bundan şüphe edebilirlerdi, ama o asla. Le Beau'nun vahşi hayvan hakkında bütün kendisine anlattıklarını, onun günlerce tuzaklarını nasıl boşalttığını ve hayvanın yakalandıktan sonra gösterdiği korkunç direnmeyi hatırladı.

Bu yontulmamış adamın bütün öbür sözleri arasında özellikle şu

söyledikleri hatırına geliyordu:

"Bu bir şeytandır, fakat onu kurtlar doğurmamış. Hayır, bir süre sonra, belki uzun bir zaman geçince bir Beyaz'ın köpeği olur."

Bir Beyaz'ın köpeği!

Kalbi yeniden, zavallı hayvanın eskiden bir Beyaz'ın sevgisini tanımış olduğu düşüncesiyle titredi; kendisi de çiçeklerin açıldığı, kuşların şakıdığı bir çocukluk tanımıştı.

Beşikteki çocuğu uyandırmamak için yavaşça kalktı ve kapıyı açtı. Ormanın üzerinde yükselmekte olan ayın aydınlığında kafese yaklaştı. Köpeğin sevinçle inleyişini işitti, sonra parmaklıklar arasından geçirmiş olduğu çıplak elleri üzerinde dilinin sıcak yalayışını hissetti.

Boğuk ve titrek bir sesle:

"Hayır, hayır, sen bir şeytan değilsin!" diye bağırdı. Ey Soketao'm, yalvardım, yalvardım, işte geldin. Evet, her akşam diz çökerek Tanrı'dan, çocuğuma acımasını ve gökteki güneşin her zaman onun üstünde parıldamasını istiyordum. İşte geldin! Çünkü Tanrı'nın iyilikseverliği dualara karşılık olarak bir şeytan göndermez. Hayır, asla!"

Ormanın kıyısından Durant bu sahneyi seyrediyordu. Nanette'in kapısından bir ışık çizgisinin fırlayıp kafese yaklaştığını görmüştü, kadın kulübeye dönmeden önce gözleri oradan ayrılmadı. Pis pis gülerek ateşine doğru döndü ve uzun bir sırığın ucuna takmakta olduğu vahgununu bitirmeye koyuldu. Bu kayıcı düğüm ile kendi kurnazlığı onu, on iki güzel tilki derisinden olmaktan kurtarıyordu. Ateşin aydınlığı içinde bir kadından daha baskın çıkmanın ne kadar kolay olduğunu düşünerek kıs kıs gülmesine devam etti.

Kafese yaklaşmadan önce kulübede ışığın sönmesini bekledi. Miki onun geldiğini duydu, hatta kendisini pek uzak mesafeden gördü, zira ayışığı ortalığı gündüz gibi aydınlatmıştı.

Durant köpekleri tanıyordu. Le Beau onlara karşı tasma ve sopa kullandığı halde o aklından yararlanıyordu. Açıktan açığa, cesaretle ilerledi ve sanki tesadüfenmiş gibi sırığının ucunu parmaklıklar arasından içeri geçirdi. Ellerini kafese dayıyarak, korkmadan sıradan bir tonla konuşmaya başladı. Le Beau'dan

farklıydı. Miki bir süre onu dikkatle süzdü, sonra gözlerini şimdi karanlık olan pencereye çevirdi, Durant bu aradan sinsice yararlanmaya baktı. Hissettirmeden sıırğı, korkunç kayıcı düğüm Miki'nin kafası üstüne gelip sallanıncaya kadar itti. Vahgun kullanmada ustaydı. Soğuktan uyuşmuş olan Miki ipin boğazını sardığını geç farketti. Ayakları kafesin alt kısmına dayalı olan adamın yaylandığını görmedi.

Durant birdenbire kendini şiddetle geri attı. Hayvancağız kocaman bir çelik kapanın boynunu sıktığını hissetti. O anda

soluğu kesildi, kurtulmak için çabalarken bir ses çıkaramıyordu. Adam onu parmaklıklara kadar çekti ve orada ayakları hep gerili olarak onu boğmak için bütün ağırlığı ile asıldı, öyle ki vahgunu serbest bıraktığı zaman Miki ölü gibi yere yıkıldı.

On saniyeden az bir süre içinde Durant onun kapalı çeneleri üzerine bir ağızlık sarıp düğümledi. Kafesin kapısını açık bırakmaya dikkat etti ve Miki'yi kollarında taşıyarak kızağına döndü. Kendi kendine Nanette'in ağır işleyen kafasının gerçeği anlıyamayacağını söylüyordu.

Kadın hayvanın ormana kaçmış olduğuna inanacaktı.

Planı, Miki'yi kuvvet zoruyla bir köle haline getirmek değildi; Le Beau'nun usulü kötü sonuç vermişti. Durant daha ileri görüşlüydü. Kaba ve acımasız davranışına rağmen bazı olaylar ona hayvan zihniyetini öğretmişti. Kabalığı tamamen körcesine değildi. Miki'yi hazırlamış olduğu kızağa Le Beau gibi sıkıca bağlamak yerine, Durant, esirini rahat ettirmeyi uygun buldu, doğuya doğru yolculuğuna başlamadan önce sıcak bir battaniye ile örttü. Gene de hayvanın çenelerini çeviren ağızlıkta bir kusur bulunup bulunmadığını yokladı. Hala hayvanın boynunda taşımakta olduğu zincirin öbür ucunu kızağın yönetme koluna sıkıca bağladı. Bu tedbirleri alınca, Durant Fort-Dieu'ye doğru yola çıktı. Miki kendine gelmeye başlayınca kaygı ile bu anı bekleyen Durant, köpekleri durdurdu. Kızağın üzerine eğildi ve onunla konuşmaya başladı, Le Beau gibi kabaca değil, fakat tasasız bir arkadaşlık tonu ile söz söylüyordu ve eldivenli eliyle

esirinin başına hafif hafif vuruyordu. Bu Miki için bir yenilikti. Öte yandan, Henri'nin, üzerine bir ayı postu atmış olduğu battaniyeden yapılma yuvasının sıcaklığı da ona aynı şekilde pek alışılmadık bir şey olarak görünüyordu. Az önce donmuş, katılaştırmıştı, şimdiye kendini sıcak ve rahat hissediyordu. Gene hiçbir hareket yapmadı, Durant da kendi ustalığını alkışladı.

O gece fazla yol almadı, fakat Nanette'in kulübesinin sekiz on kilometre uzağında durdu, bir ateş yaktı ve üzerinde kahve pişirdi, et kızarttı. İki koşum köpeğini elli adım öteye bağlamış, fakat kızağı ateşin yanına bırakmıştı. Kızartmanın Miki üzerinde yaptığı etkiyi seyrediyordu. Challoner'in yanında bulunduğu küçük yaşından bu yana, Miki'nin burun deliklerini bunun gibi bir koku bir daha doldurmamıştı. Sonunda Durant onun dudaklarını yaladığını ve çenelerini çatırdattığını gördü. Kahkaha ile güldü, fakat eti şışten çıkarmadan ve kesip yarısını Miki'ye vermeden önce biraz daha bekledi. Hayvan bu parçayı lezzetle yedi.

Henri Durant işini iyi bilen bir adamdı.

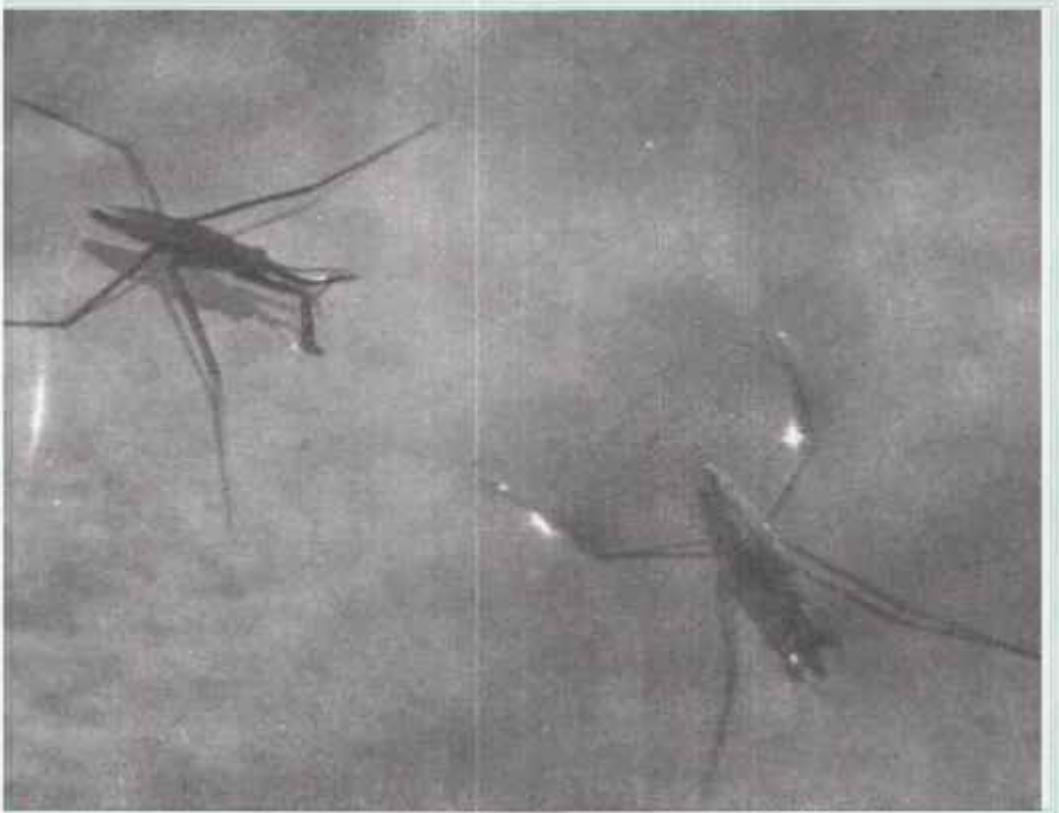
SU BÖCEKLERİNİ TANIYOR MUSUNUZ?

Emine Saral Yakuboğlu

BİLİYORUM, BÜTÜN çocuklar hayvanları çok severler. Hele küçükken... Durmadan devinen minicik varlıklar onları etkiler.

Erman'ı böyle bir anında yakaladım. Deniz kıyısında oluşmuş gölcüğün içine, gözlerini ayırmadan bakarken... Yanına yaklaştığımı bile duymadı.

"Orada ne arıyorsun?" diye sorunca kıpırdamadan beni

yanıtladı.

"Şu böcekler bak anne!.. Nasıl da bir uçak gibi hızla dalıp çıkıyorlar. Yoksa oyun mu oynuyorlar?"

Gösterdiği küçücük su böcekleriydi. Su yüzeyinde kayar gibi uçuşuyorlardı.

"Kimbilir belki oyun oynuyorlar. Belki de beslenmek için dalıyorlar. Öyle hızlı dalış yapmasalar yemlerini kaçırabilirler." dedim.

"Bu küçük böcekler, sudan balık mı avlayacaklar?" diyor gülerek.

Küçük hayvanların, kendinden büyükleri avlayamayacağının bilincinde. Bildikleriyle gururlanıyor.

Onu kolaylıkla yola getiremeyeceğimi anlıyorum.

"Hayır balık değil, suya düşen ölü böcekleri yiyerek beslenirler. Hiç de küçücük ve cılız olduklarına bakma. Yemlerini kısa ön ayaklarıyla hemen yakalarlar." dedim.

"Peki! Suda çok kalabilirler mi? diye sormaktan kendini alamadı.

"Hayır fazla süreli, suda duramazlar. Yine de gövdelerini kaplayan incecik tüyler sayesinde çevrelerinde hava oluşur. Suyun altında bu havayı içlerine çekerek soluyabilirler. Tabii bu konuda balıklarla yarışamazlar." dedim.

Erman'ın ilgiyle izlediği böcekler, su yüzeyinden kaybolmayı sürdürüyorlar. Uzun bir dalıştan sonra birden su yüzeyine çıkıyorlar. Sonra tekrar kayıyorlar. Küçücük gövdeleri ve uzun bacaklarıyla suda batmamayı başarıyorlar. Ayaklarındaki incecik kıl demetleri onları, su yüzeyinde bırakıyor. Gövdelerindeki yağ tabakası da onları ıslanmaktan koruyor.

Bütün çocuklar gibi Erman da büyüklerin öğütlerini unutuyor. Ama hayvanlarla ilgili söylenen hiç bir sözü unutmuyor. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, benim ona anlattıklarımı o bana anlatıyor. Böylece hayvanların ilgisini çeken yönlerini öğreniyorum. Onu dinlemek çok "hoş oluyor... Anlayacağımız benden aldığını bana satıyor.

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ ALADAĞLAR VARMIŞ

Aslı Niyazioğlu

BİR

ZA-

MANLAR ne

nehirler varmış,

ne rüzgarlar... Tepele-

ri de göremezmişsiniz,

düzlükleri de. Evler yokmuş,

çatılar yokmuş, sokaklar yokmuş.

Masalları kimsecikler bilmezmiş. Her ta-

rafi sessizlik kaplamış. Bu sessizlik varmış iş-

te sadece. Ve koskocaman, tek bir dağ. Bir zamanlar

dünya sessizlik içindeki tek bir dağdan ibaretmiş. Çok,

çok uzun zaman önce.

Dağ yalnızlık içinde yükselirmiş.

Güzel bir dağmış. Hatta öylesine güzelmiş ki, evrendeki yıldızların büyük ilgisini çekermiş. Yıldızlar gibi gezegenler ve göktaşları da hep onun çevresinde dönerlermiş. Merakla bakarlarmış dağa. Fısıllar fısıllar, onun nasıl bir şey olduğunu tartışmışlar. Onlar için garip ve farklı bir şeymiş bu dağ. Çünkü:

Hiç ışık saçmazmış.

Hiç sesi çıkmazmış.

Dümdüz olan yıldızlara, gezegenlere, göktaşlarına hiç benzemezmiş.

"Merhaba," derlermiş.

Ce-
vap ver-
mezmiş.
"Nasılsın?"
Yine cevap
yok.

Yıldızlar, gezegenler,
göktaşları onunla konu-
mak isterlermiş. Sorular so-
rar, hikayeler anlatır, dediko-
du yapar, şarkılar söylerlermiş.
Çok güzelsiniz, derlermiş dağa.
Çok, çok güzelsiniz. Ama neden ko-
nuşmazsınız bizimle? Yıllar boyu, hatta
belki de yüzyıllar boyu dağın çevresinde dön-
müşler, ama dağdan en ufak bir ses çıkmamış.
Sessizmiş.

Yıllar, yüzyıllar geçip onca uğraşlarına rağmen dağı
konuşturamayınca yıldızlar, gezegenler, göktaşları kız-
mışlar. Ne kadar da kendini beğenmiş bir şey bu, demiş-
ler. Bizi hiç önemsemiyor. Biz neden bu kadar uğraşıyoruz
ki? Güzelse güzel, Ne yapalım? Yıldızlar, gezegenler, göktaş-
ları küsmüşler, susmuşlar.

Sessizlik.

Şimdi sessizlik tüm ağırlığıyla her yeri kaplamış.
Ve dağ üzölmüş. Meğerse dağ, yıldızları, gezegenleri ve göktaş-
larını dinlemeyi çok seviyormuş. Onlarla konuşmuyormuş, çünkü
onların sözlerini kesmeyi hiç istemiyormuş. Konuşursa sesi nasıl çı-
kacak. Dağ bilmiyormuş. Dağ, konuşmayı bilmiyormuş.

Yıldızlar susunca ağzını açmaya çalışmış, konuşmayı denemiş, be-

ce-
reme-
miş. He-
mencecik
olacak şey mi?
Anlatmak istemiş
dağ. Yıldızlara bir
sürü masal anlatmak
istemiş. Onların masalla-
rını geçirmiş aklından, tüm
dedikoduları hatırlayıp gü-
lümsemiş, ama ağzından tek bir
ses çıkmamış.

Tüm aklından geçenler içinde kal-
mış.

Yıldızlar sustukça, o daha çok çabalamış. Daha çok
çaladıkça içinde daha çok şeyler birikmiş.

29

Yıldızlar susmaya devam etmişler. O konuşamamış. İçin-
de bir şeyler birikmiş de birikmiş.

Yıldızlar geçmiş.

Bir gün, dağ artık daha fazla dayanamamış. İçindekiler itekli-
yormuşlar onu.

Patlayıvermiş. Ve içinde biriken tüm hikayeler, istekler, kırgınlık-
lar, yıldız dedikoduları, kaybolmuşlar, güzellikler dışarı fırlamış. Yer
gök inlemiş. Seslere boğulmuş her yer. Nehirler olmuş. Rüzgarlar ol-
muş. Tepeler olmuş. Düzlükler olmuş. Evler, çatılar, sokaklar... Dünya
o gün olmuş. Güneş uyandığında, dünyayı bulmuş karşısında. Dağ
ona "merhaba" diyormuş. Güneş de kıpkırmızı bir "merhaba"yla gü-
lümsemiş.

O gün bu gündür her sabah, güneş o dağa gülümser. Ve yıldızlar, ge-
zegenler, göktaşları o dağla konuşur.

Halil'in Yeni Ayakkabıları

Turan Akingüç İnceer

Halil'in babası bankada çalışıyordu. Annesi ev kadınıydı. Çok zengin sayılmazlardı, ama mutlu bir yaşam sürüyorlardı.

Halil futbolu çok severdi. Okul takımında oynardı. Her akşam okuldan gelince arkadaşlarıyla maç yaparlardı. Eve ter içinde gelir, bir şeyler atıştırdıktan sonra ödevlerinin başına otururdu. Çalışkan bir çocuktü, ama babasının ondan bir şikayeti vardı: Ayakkabılarını çabuk eskitiyordu. İkide birde:

"Oğlum daha iki hafta olmadı alalı. Ne o ayakkabılarının hali?" derdi.

Bir cumartesi günü Halil, annesi ve babası çarşıya ayakkabı almaya çıktılar. Halil'in istediğı spor ayakkabısını almayıp ona deriden sağlam bir ayakkabı aldılar.

Eskileri paket ettirip yeni ayakkabılarla dükkandan çıktılar. Halil hoplaya zıplaya önden gidiyordu. Babası arkasından seslendi:

"Oğlum, ayakkabılarının burnunu taşlara vuruyorsun; daha yeni aldık, hemen eskiteceksin," dedi. Halil yavaş yavaş ve dikkatli yürümeye başladı. Biraz

sonra annesi:

"Aman Halil, dikkat et, çamura

basacaksın. Ayağında hiç yeni bir şey göremeyecek miyiz?" diye bağırdı.

Babası da boş durmadı:

"Hanım, bu çocuk önce topuklarına basarak yürüyor; iki günde bu ayakkabılar topuklarından eskir görürsün," dedi.

Bu arada kalabalık caddeden karşıya geçmek için ışıklarda durmuşlardı ki, babası ekledi:

""Bu ayakkabılarla top oynamak, yok ha! Temiz pak giyeceksin."

Bu son söz Halil'e yetmişti.. Birden eğildi ve herkesin şaşkın bakışları arasında ayakkabılarını çıkardı.

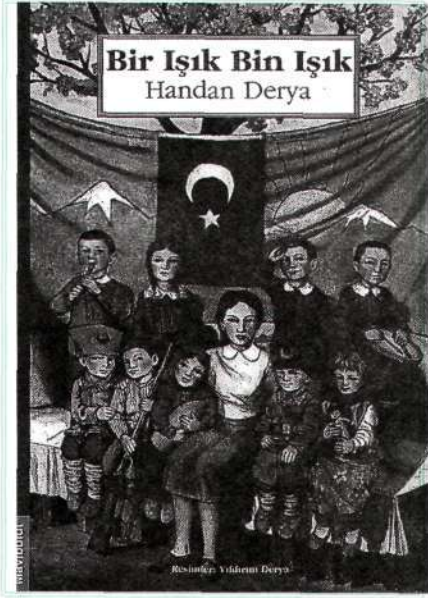
Birini annesinin, ötekini babasının eline tutuşturdu. O sırada yeşil ışık yanmıştı. Halil çıplak ayakla karşıya geçip evin yolunu tuttu.

Anne ve baba caddenin ortasında öylece kalakaldılar. Yaptıkları hatayı anlamışlardı galiba...

Bir Işık Bin Işık

*İkindim Derya*Res: Yıldırım Derya*Mavibulut Yayınların. Basım;Kasım 1995*16 Sayfa*70.000TL*

Handan Derya Erzurum'da doğdu. Kocaeli, Bursa ve İstanbul'da ilköğretim öğretmeni yaptı. Şimdi İstanbul'da, bir devlet okulunda yönetici olarak görevini sürdürüyor. Öyküleri başta Kırmızıfare'de olmak üzere çeşitli çocuk dergilerinde yayımlandı. Yazarımızın diğer kitapları: *Benekli Yaşadı mı, Beyaz Yalan'dır.*

Öğretmenlik ne hoştur, değil mi? 5 yılda bir her şeye baştan başlarsınız. 5 yılda bir aynı şeyleri farklı çocuklarla yeni baştan yaşarsınız. Bir Işık Bin Işık işte böyle bir öğretmenin yaşamından alınmış gerçek bir olayın öyküsü.

Öğrencilerini yıl sonu gösterisine hazırlayan öğretmenimizin önemli bir sorunu vardır. Öğrencilerin geldiği iki köy birbiriyle küstür. Bu nedenle de gösteriye iki köy de katılmayacaktır. Çevresindeki herkes öğretmene, bu çabalarının boşuna olduğunu söylemektedir. Çocuklar her şeyden habersiz ışıklı gözlerle çalışmaktadırlar. Acaba gerçekten bu çabalar boşuna mıdır? Köylüler gerçekten de çocuklarının böyle büyük bir coşkuyla hazırladıkları gösteriyi izlemeye gelmeyecekler midir? Handan Derya'nın bu duygu dolu kitabını mutlaka okumalısınız.

Mavibulut 1995-96

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih *Erdoğan*
Artık Kendim Çizebilirim Fatih *Erdoğan*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth

Kırçıl Horoz Ayla Çınaroğlu
Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu
Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akder*

Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu Huban Korman

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih *Erdoğan*

Okula Geç Kaldım Fatih *Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih *Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım Fatih *Erdoğan*

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih *Erdoğan*

Kuşumu Kim Kışkıışladı? Fatih *Erdoğan*

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih *Erdoğan*

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne *Shepard*

Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek *Güngör* Mustafa Delioğlu

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık Handan Derya Yıldırım Derya

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu Yaprak Berkkan

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan Fehim Hadimoğlu

Serdar'a Öyküler Nuran Turan Saadet Ceylan

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan Mehmet Koyunoğlu

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan Saadet Ceylan

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak Behiç Ak

Seni Seviyorum **Coco** *Güngör* Köknel Emine İnkaya

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek *Güngör* Mustafa Delioğlu

Onu Seviyorum Fatih *Erdoğan* Attila Akdeniz

Mavibulut Yayınları

KIRMIZI FARE

öykü yazdırıyor...

NOT: Bu yarışmaya yalnızca
aboneliklerini yenilemiş olan
abonelerimiz katılabilir.

1)

2)

3)

4)

5)

6)

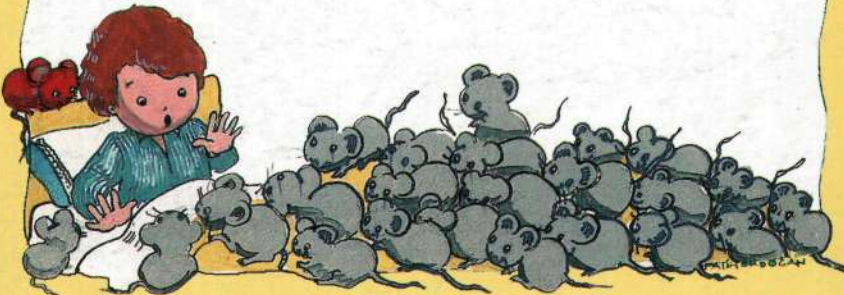
7)

8)

9)

Bu öyküyü siz yazın!

Haydi kalem kağıdı alın.
Resimlerin öyküsünü siz yazın.
Sonra da Kırmızfare'nin
adresine postalayın. Öyküyü
en güzel yazan on kişi
yayınevimizden istediği kitabı
ücretsiz alacak ve fotoğrafı
dergide basılacak. (İstedığınız
kitabı iç kapaktaki listeden
seçin ve öykünüzle birlikte bir
fotoğrafınızı göndermeyi
unutmayın.)

Son katılma tarihi: 20 Ocak 1996